

Панда і веранда

Такого ще не бувало з Пандою:
В своїм будиночку із верандою
Засумувала сама-саменька,
Й така їй надумалась витребенька:

Об'яву дати в міській газеті,
А також навіть і в інтернеті
Про те, що зараз гостинна Панда
Шукає гостя і квартиранта!

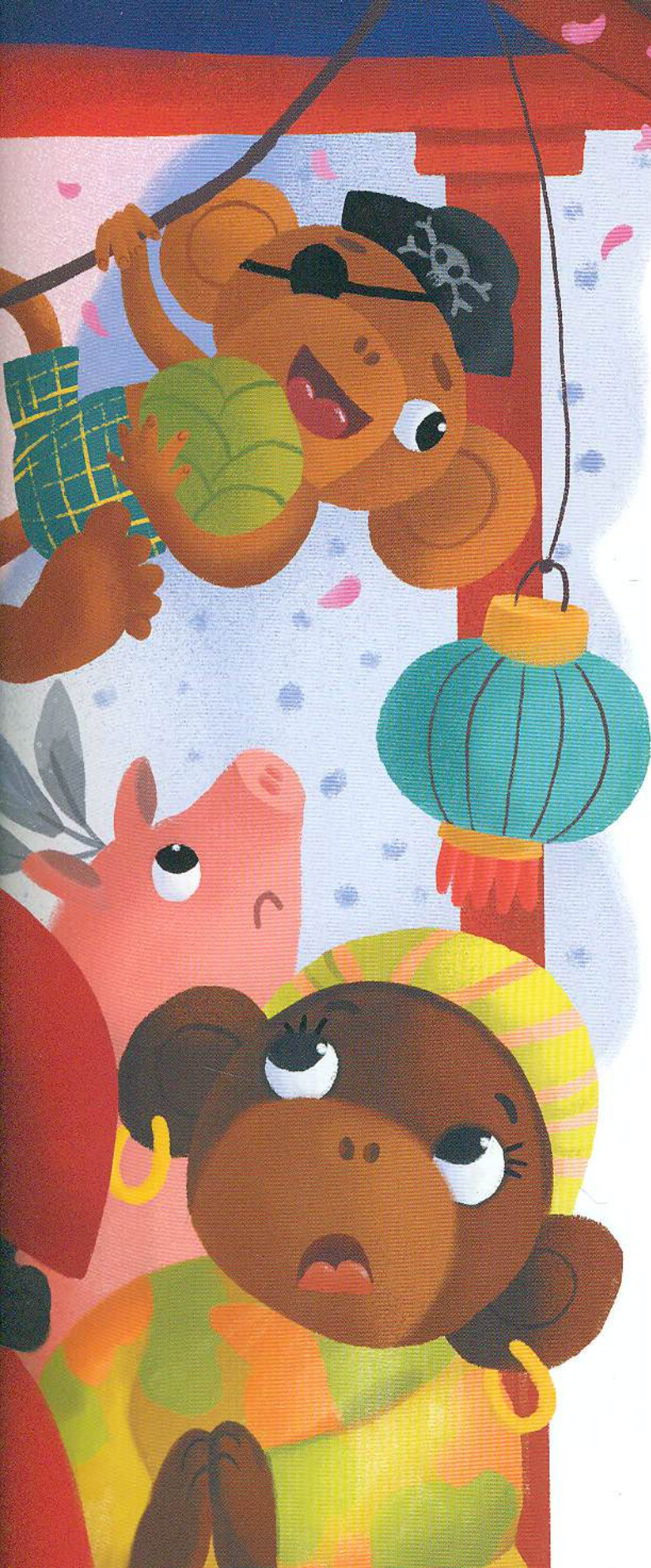
«Здаю веранду! Вона простора,
При ній кімнатка, та ще й комора!
Платня – мізерна! Не переймайтесь!
Мерщій нагодою скористайтесь!»

І квартиранти не забарились!
Назавтра зранку вони з'явилися:
Вертлява мавпа і мавпенятко,
Що загубили у джунглях татка.

Вже цілий місяць нещасних двоє
Не мали даху над головою!
Отож безхатченків цих колишніх
Пустила Панда на вісім тижнів.

Веранда їм до душі припала,
Вони з речей небагато мали:
Піжами, капці і трохи їжі
В напівпорожній старій валізі.

А незабаром відкрилось Панді:
Дивацька вдача у квартирантів.
Не мала мавпа на сина впливу,
А він бешкетником був на диво.

Не зналась мавпа на вихованні,
Все дозволяла: спати у ванні,
Перевдягатись страшним піратом
І в перехожих піском жбурляти.

Щодня гойдався малий на люстрі!
Як м'яч футбольний, ганяв капусту!
Запас варення з'їв на пів року,
За довгий хвостик тягав сороку.

Він на індичці скакав подвір'ям,
Свиню прикрасив пташиним пір'ям,
Робив малюночки де не треба,
В калюжі мився от просто неба!

Дражнив поштарку з поліціантом,
Постійно цупив щось з провіанту,
Незрідка ставив комусь підніжку
І запроторив до клітки кішку!

Втомилась Панда з ним клопіт мати,
Аж тут, на щастя, знайшовся тато!
Приїхав з джунглів він по родину,
Щоб обійняти дружину й сина!

Миттєво капосне мавпенятко
Перетворилося на янголятко!

Був забіяка — а став шовковий!
Сказав: «Змінився я, чесне слово!

Я був бешкетником, вередою,
Бо скучив, таточку, за тобою!
Дай обійняти тебе й мамулю!», —
А сам скрутив у кишені дулю.

Співала Панда і танцювала!
Від'їзд сімейки відсвяткувала!
На стіл стелила нові серветки
І їла пудинг і тарталетки.

Спекла пиріг, рознесла сусідам
І милувалася краєвидом.
А далі — знову десь під реберце
Прокрався смуток у ніжне серце.

Ще два-три дні відпочила Панда
Й пустила другого квартиранта,
Переконавшись, однак, спочатку,
Що він не родич тому мавпенятку.

Тепер вже доля звела з Лівинцем,
Із літератором-початківцем, —
Він на веранді писав новелу
Про зниклу безвісти каравелу.

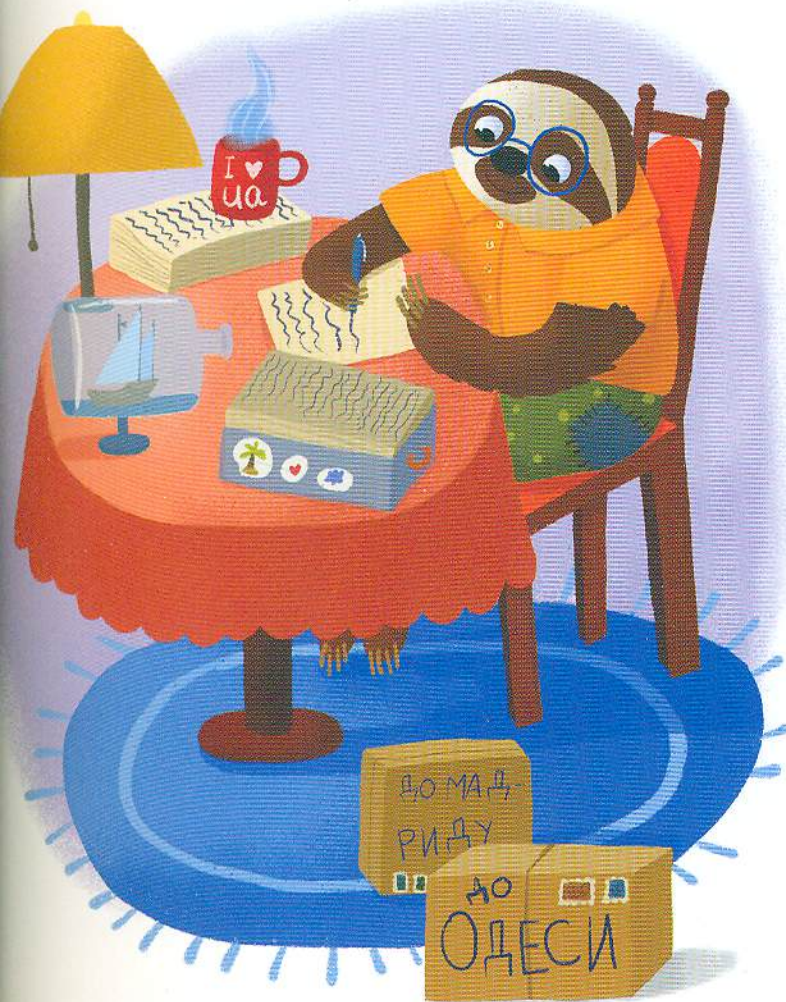
Її шукали в морях іспанських,
На островах тихоокеанських,
Знайшли журнал судновий і щоглу,
Клаптик вітрила й засохлу воблу.

Лінивець все описав так жваво,
В усіх подробицях, так яскраво,
Мовби у пошуках він брав участь
І виявляв чималу рішучість!

Він папірців настрочив доволі,
Запакував їх у бандеролі
І розіслав на якісь адреси
До Мадрида і до Одеси.

Пишалась Панда тим квартирантом,
Схилялась перед його талантом,
Допоки зник він раптово зрання,
Не заплативши за проживання.

Звичайно, Панда журби зазнала,
Лінивцям більше не довіряла.
Ппустила жити десь за пів року
Рябу корівоньку синьооку.

Корівка виявилась примхлива:
То хочу сонця – навіщо злива?
То дайте меду, то конюшини,
То шоколаду, то дві цитрини.

То компліментами обдаруйте,
То пляж з басейном їй облаштуйте.
То приголубте, то не чіпайте,
То на гітарі їй трошки пограйте!

Вона – красуня, і всім це видно,
Тож наречений знайшовся швидко!

